

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Svmmma Totivs Theologiæ S. Thomæ Aqvinatis, Doctoris Angelici Ordinis Prædicatorum

Secvndæ Secvndæ Partis Volumen Tertium

Thomas <von Aquin, Heiliger>

Romæ, 1619

De pœna primi peccati. Quæstio 164.

urn:nbn:de:hbz:466:1-38803

que sit, vt offendatur Deus, ne homo ex amico fiat inimicus: quod eum facere non debuisse diuinæ sententiæ iustus exitus indicauit: vt Aug dicit 11. * super Gen ad literam. Et sic patet, quòd peccatum mulieris fuit grauius quàm peccatum viri.

Ad primum ergo dicendum, quòd illa seductio mulieris ex præcedenti elatione subsecuta est. Et id eò talis ignorantia non excusat, sed aggrauat peccatum, in quantum scilicet ignorando, in maiorem elationem erecta est.

Ad secundum dicendum, quòd ratio illa procedit ex circumstantia conditionis personæ, ex qua peccatum viri fuit grauius secundum quid.

Ad tertium dicendum, quòd vir non cogitauit de diuina misericordia vsque ad contemptum diuinæ iustitiæ: quod facit peccatum in Spiritum sanctum. Sed quia vt Aug. * dixit 11. super Genes. ad literam, Inexpertus diuinæ seueritatis credidit illud peccatum esse veniale, id est, de facili remissibile.

QVÆST. CLXIV.

De pœnis peccati primi hominis, in duos articulos diuisa.

Deinde considerandum est de pœna primi peccati. Et circa hoc queruntur duo.

¶ Primo, de morte, quæ est pœna communis.

¶ Secundo, de alijs particularibus pœnis quæ in Genesi assignantur.

ARTIC. I.

Utrum mors sit pœna peccati primorum parentum?

Ad primum sic proceditur. Videtur, quòd mors non sit pœna peccati primorum parentum. Id enim quod est homini naturale, non potest dici pœna peccati: quia peccatum non perficit naturam, sed vitiat. Mors autem est homini naturalis: quod patet ex hoc, quod corpus eius ex contrarijs componitur: & ex hoc etiam, quòd mortale ponitur in definitione hominis. Ergo mors non est pœna peccati primorum parentum.

Cc 4 ¶ 2 Præ-

cap 42. a me. 10 3.

li. 14. de ciu. Dei. c. 11. cir. fi. 10. 5.

796 12. q. 85.

a. 5. Et 2

d. 30. q. 1

a. 1. Et 3

d. 16. q. 1

a. 1. Et 4

pro. pr. et

d. 4. q. 1.

ar. 1. q. 3

Et 4. 10.

ca 52. Et

mal. 7. 5.

a. 4. et o-

pus 3. ca.

197. 198.

199. 208.

241. Et

242. 1. Et

Ro 5. 1e.

3. e. 5. Et

Heb 9. 1e.

¶ 2 Præterea, Mors, & alij corporales defectus similitur inveniuntur in homine, sicut in alijs animalibus: secundum illud Ecclesi. 1. Unus interitus est hominis & iumentorum, & æqua utriusque conditio. Sed in animalibus brutis mors non est pœna peccati. Ergo etiam neque in hominibus.

¶ 3 Præterea, Peccatum primorum parentum fuit specialium personarum. Sed mors consequitur totam humanam naturam. Ergo non videtur esse pœna peccati primorum parentum.

¶ 4 Præterea, Omnes æqualiter deriuantur à primis parentibus. Si igitur mors esset pœna peccati primorum parentum, sequeretur quòd omnes homines æqualiter mortem paterentur: quod patet esse falsum, quia quidam citius alijs, & grauius moriuntur. Ergo mors non est pœna primi peccati.

¶ 5 Præterea, Malum pœnæ est à Deo, ut supra habitum est *. Sed mors non videtur esse à Deo. Dicitur enim Sap. 1. quòd Deus mortem non fecit. Ergo mors non est pœna primi peccati.

¶ 6 Præterea, Pœnæ non videntur esse meritoria. Nam meritum continetur sub bono, pœna autem sub malo. Sed mors quandoque est meritoria, sicut patet de morte martyrum. Ergo videtur quòd mors non sit pœna.

¶ 7 Præterea, Pœna videtur esse afflictiva, sed mors non potest esse afflictiva, ut videtur: quia quando mors est, homo non sentit: quando autem non est, sentiri non potest. Ergo mors non est pœna peccati.

¶ 8 Præterea, Si mors esset pœna peccati, statim fuisset ad peccatum consecuta. Sed hoc non est verum. Nam primi parentes post peccatum diu vixerunt, ut patet Gen: 4. Ergo mors non videtur esse pœna peccati.

S ED contra est, quod Apost. dicit ad Rom. 5. Per unum hominem peccatum in hunc mundum intravit, & per peccatum mors.

RESPONDEO dicendum, quòd si aliquis propter

culpam suam priuatur aliquo beneficio sibi dato, ca-
 rentia illius beneficij est pœna culpæ illius. Sicut au-
 tem in primo dictum est *, homini in sui prima insti-
 tutione hoc beneficium fuit collatum diuinitus, vt
 quamdiu mens eius esset Deo subiecta, inferiores vi-
 res animæ subijcerentur rationali menti, & corpus
 animæ subijceretur. Sed quia mens hominis per
 peccatum a diuina subiectione recessit, consecutum
 est, vt nec inferiores vires totaliter subijcerentur
 rationi. Vnde tanta consecuta est rebellio carnalis
 appetitus ad rationem, vt nec etiam corpus tota-
 liter subijceretur animæ: vnde consequitur mors,
 & alij corporales defectus. Vita enim & incolu-
 mitas corporis consistit in hoc, quod subijciatur a-
 nimæ, sicut perfectibile suæ perfectioni. Vnde per
 oppositum mors & ægrotudo, & quilibet corpora-
 lis defectus, pertinet ad defectum subiectionis cor-
 poris ad animam. Vnde patet, quod sicut rebellio
 carnalis appetitus ad spiritum est pœna peccati pri-
 morum parentum: ita etiam & mors, & omnes cor-
 porales defectus.

Ad primum ergo dicendum, quod naturale dicitur
 quod ex principijs naturæ causatur. Naturæ autem
 per se principia sunt forma & materia. Forma au-
 tem hominis est anima rationalis, quæ de se est
 immortalis: & ideo mors non est naturalis homini
 ex parte suæ formæ. Materia autem hominis est cor-
 pus tale, quod est ex contrarijs compositum, ad
 quod sequitur ex necessitate corruptibilitas. Et quan-
 tum ad hoc mors est homini naturalis. Hæc ramen
 conditio in materia humani corporis est consequens
 ex necessitate materiæ: quia oportebat corpus hu-
 manum esse organum tactus, & per consequens me-
 dium inter tangibilia: & hoc non poterat esse nisi
 esset ex contrarijs compositum, vt patet per Phi-
 losophum in secundo de anima *. Non autem
 est conditio, secundum quam materia adaptetur for-
 mæ: quia si esset possibile, cum forma sit incorru-
 ptibi-

9. 25. a.
 7. 6. 9.
 27. 27. 2.

li. 2. tex
 11. 28. 29.
 20. 2.

ptibilis, potius oporteret materiam incorruptibilem esse. Sicut quòd ferra sit ferrea, competit formæ & actioni eius, ut per duritiem sit apta ad secundum. Sed quòd sit potens rubiginem contrahere, consequitur ex necessitate talis materiæ, & non secundum electionem agentis: nam si artifex posset, faceret ex ferro ferram, quæ rubiginem contrahere non posset. Deus autem qui est cõditor hominis, omnipotens est. Unde ademit suo beneficio ab homine primitus instituto, necessitatem moriendi ex tali materiæ consequentem: quod tamen beneficium subtrahum est per peccatum primorum parentum. Et sic mors & est naturalis propter conditionem materiæ, & est pœnalis propter amissionem diuini beneficij præseruantis à morte.

Ad secundum dicendum, quòd similitudo illa hominis ad alia animalia attenditur, quantum ad conditionem materiæ, id est, quantum ad corpus ex contrarijs compositum, non autem quantum ad formam. Nam anima hominis est immortalis, brutorum uero animalium animæ sunt mortales.

Ad tertium dicendum, quòd primi parentes fuerunt à Deo instituti, non solum sicut quædam personæ singulares, sed sicut quædam principia totius humane naturæ ab eis ad posteros deriuandæ, simul cum beneficio diuino præseruante à morte. Et idem per eorum peccatum tota humana natura in posteris tali beneficio destituta, mortem incurrit.

Ad quartum dicendum, quòd aliquis defectus ex peccato consequitur dupliciter. Vno modo, per modum pœnæ taxatæ à iudice. Et talis defectus æqualis debet esse in his ad quos æqualiter pertinet peccatum. Alius autem defectus est, qui ex huiusmodi pœnâ per accidens consequitur: sicut, quòd aliquis pro culpa sua excæcatus cadat in uia. Et talis defectus culpæ non proportionatur, nec ab homine iudice pensatur, qui non potest fortuitos exentus præcognoscere. Sic ergo pœnâ taxatâ pro primo peccato

caro proportionaliter ei respondens, fuit subtractio
 divini beneficii: quo rectitudo & integritas humana
 natura conservabatur. Defectus autem consequentes
 subtractionem huiusmodi beneficii, sunt mors & alia
 pœnalitates presentis vitæ. Et idem non oportet hu-
 iusmodi pœnas æquales esse in his, ad quos æquali-
 ter pertinet primum peccatum. Verum quia Deus
 prescius est omnium futurorum eventuum ex disposi-
 tione divina prescientiæ & providentiæ, huiusmodi
 pœnalitates diversimodè in diversis inveniuntur, non
 quidem propter aliqua merita vel demerita prece-
 dentia hanc vitam, ut Origenes posuit*. Hoc enim
 est contra id quod dicitur Rom 9. Cùm nondum
 aliquid boni aut mali egissent. Et etiam est contra
 hoc quod in primo ostensum est †, quod anima non
 est creata ante corpus. Sed vel in pœnam paternorum
 peccatorum, in quantum filius est quedam res patris,
 unde frequenter parentes puniuntur in prole. Vel
 etiam propter remedium salutis eius, qui huiusmodi
 pœnalitatibus subditur, ut scilicet per hoc à peccatis
 arceatur: aut etiam de virtutibus non superbiat, &
 per patientiam coronetur.

Ad quintum dicendum, quod mors dupliciter po-
 test considerari. Vno modo, secundum quod est
 quoddam malum humanae naturæ. Et sic non est ex
 Deo, sed est defectus quidam incidens ex culpa hu-
 mana. Alio modo potest considerari secundum quod
 habet quendam rationem boni, prout scilicet est
 quedam iusta pœna: & sic est à Deo. Unde Aug. dicit
 in lib. Retractionum †, quod Deus non est auctor
 mortis, nisi in quantum est mors pœna.

Ad sextum dicendum, quod sicut August. dicit
 17. de civitate Dei*, Quomodo in iniusti, malè
 videntur non tantum malis, verum etiam bonis: ita
 iusti bene videntur non tantum bonis, sed etiam ma-
 lis. Hinc fit, ut & mali male lege videntur, quam-
 vis lex sit bonum: & boni bene moriantur, quamvis
 sit mors malum. In quantum igitur sancti bene morte
 videntur.

ii Peri-
 ar hē, c.
 7. & 8.
 10. 4.
 9. 47. a. 2
 & 9. 75.
 2. 7. et 9.
 20. ar. 40

li. 1. c. 11
 cir. med.
 & c. 16.
 cir. prin.
 to. 3.
 * li. 1. c. c.
 6. habe-
 tur impli
 citè, 10. 5.

vtuntur, fit eis mors meritoria.
 Ad septimum dicendum, quòd mors dupliciter accipi potest. Vno modo pro ipsa priuatione vitæ: & sic mors sentiri non potest, cum fit priuatio sensus & vitæ. Et sic non est pœna sensus, sed pœna damni. Alio modo, secundum quòd nominat ipsam corruptionem, quæ terminatur ad priuationem prædictam. De corruptione autem, sicut & de generatione dupliciter loqui possumus. Vno modo, secundum quòd est terminus alterationis. Et sic in ipso instanti, in quo primo priuatur vita, dicitur inesse mors. Et secundum hoc etiam mors non est pœna sensus. Alio modo, corruptio potest accipi cum alteratione præcedente, prout dicitur aliquis mori dum mouetur in mortem: sicut & dicitur aliquid generari, dum mouetur in generatum esse. & sic mors potest esse afflictiva.

lib. 12. c. 2. sed nõ super Genes. ad literam, quamuis annos multos primi parentes postea vixerint, illo tamen die mori cepissent, quo mortis legem, qua in senium veteralium maliter, acceperunt.

ARTIC. II.

797 2. dif. 29. ar. 5.
 Vtrum conuenienter particulares pœna primorum parentum determinentur in scriptura?
 AD secundum sic proceditur. Videtur, quòd conuenienter particulares pœnæ primorum parentum determinentur in scriptura. Non enim debet assignari vt pœna peccati, id quod etiam sine peccato esset. Sed dolor in pariendo esset, vt videtur, etiam sine peccato. Hoc enim requirit dispositio feminæ, vt proles nasci non possit sine dolore parientis. Similiter etiam subiectio mulieris ad virum consequitur ad perfectionem virilis sexus, & imperfectionem muliebris. Germinatio etiam spinarum & tribulorum, ad naturam terræ pertinet, quæ fuit etiam sine peccato. Non ergo huiusmodi sunt conuenientes pœnæ primi peccati.

¶ 2 Præterea, Id quod pertinet ad dignitatem alie-
 zis non videtur ad pœnam eius pertinere. Sed mul-
 tiplicatio conceptus pertinet ad dignitatem mulieris.
 Ergo non debet poni quasi mulieris pœna.

¶ 3 Præterea, Pœna peccati primorum parentum
 ad omnes deriuatur, sicut de morte dictum est *. *at. præc.*
 Sed non omnium mulierum multiplicantur conce-
 ptus, nec omnes viri in sudore vultus sui pane ve-
 scuntur. Non ergo istæ sunt conuenientes pœnæ pri-
 mi peccati.

¶ 4 Præterea, Locus paradisi propter hominem
 factus erat. Sed nihil debet esse frustra in rerum or-
 dine. Ergo videtur quod non fuerit conueniens ho-
 minis pœna, quod à paradiso excluderetur.

¶ 5 Præterea, Locus ille paradisi terrestris de se
 dicitur esse inaccessibilis. Frustra ergo apposita sunt
 alia impedimenta, ne homo illuc reuerteretur, sci-
 licet Cherubim, & gladius flammeus atque versa-
 tilis.

¶ 6 Præterea, Homo post peccatum statim ne-
 cessitati mortis fuit addictus, & ita beneficio ligni
 vitæ non poterat ad immortalitatem reparari. Fru-
 stra ergo ei usus ligni vitæ interdicitur, cum dicitur
 Genesi. 3 Videte ne forte sumat de ligno vitæ, & vi-
 uat in æternum.

¶ 7 Præterea, Insultare misero videtur misericor-
 diæ & clementiæ repugnare: quæ maxime in scriptu-
 ra Deo attribuitur, secundum illud Psal. 144. Misera-
 tiones eius super omnia opera eius. Ergo inconue-
 nienter ponitur Deum insultasse primis parentibus
 per peccatum iam in miseriam deductis: vbi dicitur,
 Ecce Adam quasi vnus ex nobis factus est sciens bo-
 num & malum.

¶ 8 Præterea, Vestitus ad necessitatem hominis
 pertinet, sicut & cibus, secundum illud 1. ad Timothe-
 vltimo. Habentes alimenta, & quibus tegamur, his
 contenti simus. Ergo sicut cibus, primis parentibus
 fuit attributus ante peccatum, ita etiam & vestitus ar-
 tribui

414 QVÆST. CLXIV. ART. II.
tribui debuit. Inconuenienter ergo post peccatum
dicitur eis Deus tunicas pelliceas fecisse.

¶ 9 Præterea, Pœna quæ alicui peccato adhibetur, debet plus habere in malo, quàm emolumentum quod quis ex peccato consequitur: alioquin per penam non deterreretur quis à peccato. Sed primi parentes ex peccato consecuti sunt, quod eorum oculi aperti sunt, ut dicitur Genes. 3. Hoc autem præponderat in bono omnibus malis pœnalibus, quæ ponuntur ex peccato consecuta. Inconuenienter ergo describuntur pœnæ peccatum primorum parentum consequentes.

In contrarium est, quod huiusmodi pœnæ sunt diuinitus taxatæ à Deo, qui omnia facit in numero, pondere & mensura, ut dicitur Sap. 11.

RESPONDEO dicendum, quòd sicut dictum est *, primi parentes propter suum peccatum priuati sunt beneficio diuino, quo humana naturæ integritas in eis conseruabatur: per cuius subtractionem humana natura in defectus pœnales incidit. Et idèò dupliciter puniti fuerunt. Primò quidem, quantum ad hoc quod subtractum fuit eis id quod integritatis statui competebat, scilicet locus terrestris paradisi: quod significatur Genes. 3. cum dicitur, Et misit eum Deus de paradiso voluptatis. Et quia ad illud statum primæ innocentie per seipsum redire non poterat, conuenienter apposita sunt impedimenta, ne rediret ad ea quæ primò statui competebant, scilicet à cibo, ne sumeret de ligno uitæ: & à loco. Collocauit enim Deus ante paradisum Cherubim, & flammeum gladium. Secundò autem puniti fuerunt quantum ad hoc quòd attributa sunt eis ea quæ naturæ conueniunt tali beneficio destituta. Et hoc quidem & quantum ad corpus, & quantum ad animam. Quantum quidem ad corpus, & quantum ad animam, differentia sexus, alia pœna attributa est mulieri, alia viro. Mulieri quidem attributa est pœna secundum duo, propter quæ viro coniungitur, quæ sunt generatio

ratio proles, & communicatio operum pertinentium ad domesticam conuersationem. Quantum autem ad generationem proles, punita fuit dupliciter. Primo quidem, quantum ad tedia quæ sustinet portando prolem conceptam. Et hoc significatur cum dicitur, Multiplicabo ærumnas tuas, & conceptus tuos. Et quantum ad dolorem quem patitur in pariendo. Et quantum ad hoc dicitur, In dolore paries. Quantum verò ad domesticam conuersationem, punitur secundum hoc quòd subicitur dominationi viri: per hoc quod dicitur, Sub viri potestate eris. Sicut autem ad mulierem pertinet, vt subdatur viro in his quæ ad domesticam conuersationem pertinent: ita ad virum pertinet quòd necessaria vita procuret. Et circa hoc punitur tripliciter. Primò quidem, per terræ sterilitatem, cum dicitur, Maledicta terra in opere tuo. Secundo, per laboris anxietatem, sine qua fructus terræ non percipit. Vnde dicitur, In labore comedes de eadem diebus vitæ tuæ. Tertio, quantum ad impedimenta quæ proueniunt terram colentibus. Vnde dicitur, Spinas & tribulos germinabit tibi. Similiter etiam ex parte animæ triplex eorum pœna describitur. Primò quidem, quantum ad confusionem quam passi sunt de rebellionem carnis ad spiritum. Vnde dicitur, Aperti sunt oculi amborum, & cognouerunt se esse nudos. Secundo, quantum ad increpationem propriæ culpæ, per hoc quòd dicitur, Ecce Adam factus est quasi vnus ex nobis. Tertio, quantum ad commemorationem futuræ mortis, secundum quod ei dictum est, Puluis es & in puluerem reuereris. Ad quod etiam pertinet quod Deus fecit eis tunicas pelliceas in signum mortalitatis eorum.

Ad primum ergo dicendum, quòd in statu innocentie fuisset partus absque dolore. Dicit enim Augustinus in 14. de Ciuit. Dei *, Sicut ad pariendum non doloris gemitus, sed maturitatis impulsus foemineæ.

vilce.

lib. 14. c. 26. circa me. to. 5.

viscera relaxaret : ita ad fœtandum, & concipiendum non libidinis appetitus, sed voluntarius usus naturam utramque coniungeret*. Subiectio autem mulieris ad virum intelligenda est in pœnam mulieris esse inducta, non quantum ad regimen, quia etiam ante peccatum vir caput mulieris fuisse, & eius gubernator extitisset : sed prout mulier contra propriam voluntatem, nunc necesse habet viri voluntari parere. Spinas autem & tribulos terra germinasset, si homo non peccasset, in cibum animalium : non autem in hominis pœnam : quia scilicet propter eorum exortum, nullus labor aut punitio homini operanti in terra accideret, ut Augustinus dicit super Genes. ad literam, quamvis Alcuinus dicat*, quodd ante peccatum terra omnino spinas & tribulos non germinasset. Sed primum est melius.

li. 3. c. 18
rom. 3.

Ad secundum dicendum, quodd multitudo conceptuum inducitur in pœnam mulieris, non propter ipsam procreationem prolis, quæ etiam ante peccatum fuisse, sed propter multitudinem afflictionum, quas mulier patitur ex hoc quod portat fœtum conceptum. Unde signanter coniungitur, Multiplicabo arum tuas & conceptus tuos.

Ad tertium dicendum, quodd illa pœnæ aliter ad omnes pertinent. Quæcumque enim mulier concipit, necesse est quodd æumnas patiatur, licet cum dolore pariat, præter beatam Virginem, quæ sine corruptione concepit, & sine dolore peperit : quia eius conceptio non fuit secundum legem naturæ à primis parentibus derivata. Si autem aliqua non concipit neque parit, patitur sterilitatis defectum, qui præponderat penis prædictis. Similiter etiam oportet, ut quicumque terram operatur, in sudore vultus comedat panem. Et ipsi qui per se agriculturam non exercent, in alijs laboribus occupantur. Homo enim nascitur ad laborem, ut dicitur Iob quinto. Et sic panem

† ab

† ab alijs in sudore vultus elaboratum manducant. *fert. cum alijs in sudore vultus manducant.*
 Ad quartum dicendum, quod locus ille paradisi ter-
 rellis, quamvis non seruiat homini ad vsum, seruit ta-
 men ei ad documentum, dum cognoscit propter pec-
 catum se tali loco fuisse priuatum; & dum per ea que
 corporaliter in illo paradiso sunt, instruitur de his
 que pertinent ad paradysum cœlestem, quo aditus ho-
 mini preparatur per Christum.

Ad quintum dicendum, quod saluis spiritalis sē-
 sus mysterijs, ille locus præcipue videtur esse inac-
 cessibilis, propter vehementiam æstus in locis inter-
 medijs ex propinquitate solis. Et hoc significatur per
 flammeum gladium, qui versatilis dicitur, propter
 proprietatem motus circularis huiusmodi æstum cau-
 santis. Et quia motus corporalis creature disponitur
 ministerio angelorum, vt patet per Aug. 3. de Trin.* *c. 4. 10. 3.*
 conuenienter etiam simul cum gladio versatili Che-
 rubin adiungitur ad custodiendam viam ligni vitæ.
 Vnde Augustinus dicit in vndecimo super Genes. ad
 litteram*, Hoc per cœlestes vtique potestates etiam *c. 40. in
 fin. 10. 3.*
 in paradiso visibili factum esse credendum est, vt
 per angelicum ministerium esset illic quedam ignea
 custodia.

Ad sextum dicendum, quod homo si post peccatum
 de ligno vitæ comedisset, non propter hoc immorta-
 litatem recuperasset, sed beneficio illius cibi potuis-
 set vitam magis prolongare. Vnde quod dicitur, Et
 viuat in æternum, sumitur ibi æternum pro diuturno.
 Hoc autem non expediebat homini, vt in miseria hu-
 ius vitæ diutius permaneret.

Ad septimum dicendum, quod sicut Aug. dicit 11.
 super Genes. ad litteram*, Verba hæc Dei non tam *c. 39. post
 med. 10. 3.*
 sunt primis parentibus insultantis, quam ceteros, ne
 in superbia, deterrentis, propter quos ista conscri-
 pta sunt: quia scilicet non solum Adam non fuit fa-
 ctus qualis fieri voluit, sed nec illud ad quod factus
 fuerat conseruauit.

Ad octauum dicendum, quod vestitus necessarius
 est

Sec. Sec. Vol. iij.

D d est

est homini secundum statum presentis miserix, propter duo. Primo quidem, propter defectum ab exterioribus nocentis, puta intemperati caloris & frigoris. Secundo, ad tegumentum ignominix, ne turpitudine membrorum appareat: in quibus præcipue manifestatur rebellio carnis ad spiritum. Hæc autem duo in primo statu non erant, quia in statu illo corpus hominis non poterat per aliquod extrinsecum laedi, ut in primo dictum est*. Nec etiam erat in statu illo aliqua turpitudine in corpore hominis, quæ ad confusionem induceret. Unde dicitur in Gen. Erat autem uterque nudus, Adam scilicet & vxor eius; & non erubescabant. Alia autem ratio est de cibo, qui est necessarius ad fomentum caloris naturalis, & ad corporis augmentum.

1.2. q. 97
ar. 2.

innuitur undecimo super Genes. ad litteram*, Non est credendum quod primi parentes essent producti clausis oculis: præcipue cum de muliere dicatur, quod vidit lignum quod esset pulchrum & bonum ad vescendum. Aperti ergo sunt oculi amborum ad aliquid intueendum, & cogitandum: quod antea numquam aduertuerant, scilicet ad inuicem concupiscendum, quod ante non fuerat.

QVÆST. CLXV.

De Tentatione primorum parentum, in duos articulos diuisa.

Deinde considerandum est de tentatione primorum parentum.

- ¶ Circa quam quærentur duo.
¶ Primo, utrum fuerit conueniens quod a diabolo homo tentaretur?
¶ Secundo, de modo & ordine illius tentationis.

ARTIC. I.

Utrum fuerit conueniens, ut homo a diabolo tentaretur?

798

Ad primum sic proceditur. Videtur, quod non fuerit conueniens, ut homo a diabolo tentaretur.